

det hed, at Udvalget ikke fandt, at der var tilstrækkelig Grund til at fremme Sagen, men at man, for saa vidt der til Ministeriet indkom Begæring fra et større Antal industridrivende om, at de ønskede Sagen fremmet, bad Ministeren om at tage den under Overvejelse. Saadan Begæring er indkommen ikke blot i Form af en ligefrem Udtalelse om, at vedkommende ønsker saa og saa meget til Laans af Kreditforeningen, men ogsaa som Tilslutning i Almindelighed fra private Folk og endelig fra Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri og fra Industriradet sidste Aar. Det var jo en fuldkommen god Anledning til at tage Sagen under Overvejelse, og jeg skønner ikke rettere, end at dermed er i og for sig gjort, hvad man kan forlange, at der bør gøres, forinden man kan gaa til at behandle et saadant Lovforslag og navnlig fra Regeringens Side til at fremsætte det; men jeg vil dog tillade mig den Bemærkning, at naar det daværende Udvalg rettede en saadan eventuel Opfordring til Ministeren, kunde Meningen jo dermed kun være den, at man ikke vilde fremme Sagen, saa længe der kunde antages kun at være Tale om en Forretning for en eller flere enkelte Mænd, men at man derimod var villig til at tage Sagen under Overvejelse, saa snart det viste sig, at de Folk, for hvilke Kreditforeningen var bestemt, ønskede at træde ind i den. Mere kan man efter Sagens Natur ikke kræve. Man kan ikke fordr, at de paa Forhaand skulde forpligte sig til at tage Laan i en Kreditforening, hvis lovbestemte Regler og Statutter de ikke kende; man kan ikke forpligte den dertil, saa længe de ikke vide, hvor store Laan denne Kreditforening vil bevilge. Derfor anser jeg det for ganske selvfølgeligt, at mere kan man ikke kræve. Jeg for mit Vedkommende finder derfor, at der i og for sig er oplyst alt, hvad der kan oplyses angaaende det Punkt: Ønsket om en saadan Kreditforening. Derfor maa jeg tillade mig at gøre den Bemærkning ogsaa paa min personlige Regning, at jeg kun er gaaet med til Forslaget under Nr. 4 for at bringe Enighed til Veje blandt Udvalgets 8 Medlemmer. Jeg kan gaa med dertil, fordi jeg ikke ønsker at tage noget Særstandspunkt i Betænkningen paa dette Punkt; men jeg tilføjer, jeg finder Fordringen ganske overflødig, thi jeg mener, at der foreligger alt, hvad der kan forlanges, til Oplysning om Ansætteligheden af en Kreditforening som denne, og jeg skulde slet ikke for mit Vedkommende have noget imod, om det høje Ting delte denne Ansættelse og derfor vilde stemme mod Nr. 4; men paa Udvalgets

Begne er jeg derimod nødt til at sige, at Udvalget ønsker Vædringsforslaget Nr. 4 indført som en Garanti for, at der virkelig er en Trang til Stede. Til denne Vædring er stillet 2 Underændringsforslag, det ene under Nr. 5 om at „1½ Million“ forandres til „2 Millioner“, altsaa gaaende ud paa, at inden Kreditforeningen kan træde i Kraft, skal det være godtgjort, at Laansøgerne have erklæret at ville modtage Laan til et Beløb af mindst 2 Millioner, det andet Underændringsforslag under Nr. 6 forandrer derimod „1½ Millioner“ ned ad til „½ Million“. Dette sidste Vædringsforslag kan jeg selvfølgelig i Overensstemmelse med mine Udtalelser saare vel tiltræde. Jeg vil altsaa sige, at jeg for mit personlige Vedkommende vil anbefale at man vedtager Vædringsforslaget Nr. 6, hvorved man altsaa forkaster Vædringsforslag under Nr. 5, og at man dernæst eventuelt forkaster Vædringsforslag under Nr. 4 med denne Vædring; men hvis man ikke vil gøre det sidste, vil det jo altid være en Fordel, at der vedtages „½ Million“ i Stedet for „1½ Million“.

Det er en Selvfølge, at jeg for Øjeblikket ikke skal indlade mig paa at omtale en hel Række Vædrings- og Underændringsforslag, som ere stilledes af to Mindretal i Udvalget. Jeg bør afvente den Forklaring over disse Vædringsforslag, som jeg antager vil fremkomme. Jeg kan derfor overspringe saa vel disse som en Del mindre Vædringsforslag, som for en væsentlig Del ere Redaktionsændringer, og skal nu kun nævne Vædringsforslaget Nr. 29. Dette Vædringsforslag gaar ud paa en forandret Affattelse af Lovforslagets § 2. Blandt de Garantier, som man fra først og under Sagens Gang har ønsket at have, forinden man giver Samtykke til, at denne Kreditforening maatte træde i Kraft, var ogsaa den, at man vilde have en Garantifond paa 500,000 Kr., eller i al Fald paa 500,000 Kr., naar man medregnede, hvad der var indbetalt til Reservecfond og Amortisationsfond. Udvalgets Flertal har ment, at den Maade, hvorpaa Fordringen herom var redigeret i Lovforslaget, ikke var særlig heldig, og har derfor, idet det i øvrigt har sluttet sig til Tanken i § 2, foreslaet en forandret Affattelse deraf. Jeg skal i Anledning heraf særlig henlede Opmærksomheden paa, at Meningen med Vædringen ligesom i øvrigt med Lovforslagets § 2, er, at naar Foreningen selv ejer en indbetalt Kapital i Reservecfondet, nu altsaa Reserve- og Amortisationsfondet paa 500,000 Kr., skal Garantifondet falde bort. Udvalget har